

מסורת הש"ס

(א) (לפני טו: מנא).
(ב) שטות מנא: (פ"ט).
(ג) (מנא טו: ק"ח).
(ד) (מנא טו: ק"ח).
(ה) (מנא טו: ק"ח).
(ו) (מנא טו: ק"ח).
(ז) (מנא טו: ק"ח).
(ח) (מנא טו: ק"ח).
(ט) (מנא טו: ק"ח).
(י) (מנא טו: ק"ח).
(יא) (מנא טו: ק"ח).
(יב) (מנא טו: ק"ח).
(יג) (מנא טו: ק"ח).
(יד) (מנא טו: ק"ח).
(טו) (מנא טו: ק"ח).
(טז) (מנא טו: ק"ח).
(יז) (מנא טו: ק"ח).
(יח) (מנא טו: ק"ח).
(יט) (מנא טו: ק"ח).
(כ) (מנא טו: ק"ח).
(כא) (מנא טו: ק"ח).
(כב) (מנא טו: ק"ח).
(כג) (מנא טו: ק"ח).
(כד) (מנא טו: ק"ח).
(כה) (מנא טו: ק"ח).
(כו) (מנא טו: ק"ח).
(כז) (מנא טו: ק"ח).
(כח) (מנא טו: ק"ח).
(כט) (מנא טו: ק"ח).
(ל) (מנא טו: ק"ח).

תורה אור השלם

1 נפש כי חטאת ומעלה
מלך בירוק ובחש
בעמדתו בספקו או
בתשובתו יא בול או
עשוק אף עמיתו:
ויקרא כה

הגהות הב"ח

(א) חסד דיה וכן אמר
ר' יוחנן וכו' איכא אמאי
נשי:

גליין הש"ס

גם נשבעין ליטול שבת.
עין בהגהות מדרש פ'
האומות אית חנה:

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נח.

עין משפט
נר מצוה

ק"ח א ב ג מ"י פ"ג
מהלכות שקלים
הלכות טו:
ק"ח ד מ"י שם פ"ג ה'
ט ופ"ג ה' טו:
ק"ח ד מ"י שם פ"ג ה'
ח ופ"ג ה' טו:
שכירות הלכות ב (ופ"ה)
מהלכות טענות וטענות ה' (א)
טו"ש פ"ג ח"ת פ"ג שם פ"ג טו"ש
ה':
ק"ח ד מ"י פ"ג מהל'
שם טו"ש ה' טו"ש
לפ"ח פ"ג טו"ש ח"ת פ"ג
שם פ"ג ד (וכ' אלפס שם
פ"ג דף ע"א):
ק"ח ד מ"י פ"ג מהל'
שכירות הלכות א'
שם פ"ג טו"ש ח"ת פ"ג
פ"ג שם פ"ג טו"ש ח'
ק"ח ד מ"י שם פ"ג טו"ש
שם פ"ג ד:

מוסף רש"י

נשבעין. השלמות שבעת
שומרי. לגוברין. שהיה
ההפסד להקדש. אלא
הבעלים חייבים לשלוק
טעם. דמנא (מנא טו: ק"ח).
תורמין על האבד של
עולין להם. לבעלים
וארין לשלוק לטעם הנאה
(טו: ק"ח). קדשים שחייב
באחריות כו' ונשבעין
עליהם. כגון אמר הרי
עלי עולה והפסד בהמה
לגדולי והפסד לה. נשבע
עליה אחר שהפסדו צדדו.
דכדש קרין כו'. דכדש
הגורם למתן ל' משען
מתן דמי (שכונות חב').
תורמין. את הלשכה בשלם
קופות. על האבד. אף
של מי ששלם שקל ואבד.
ועל הגביר. שערין לא
הגיע כלל. ועל העתיד
לצבור. ואפילו לא נכנס
לחצר מחלן י' לו חלק
בתורה ובקרינתו אלא
שופק מלוא (מחובות חב').
טו"ש. היה שכיר שבת.
שומעין לו י' פשיטת
שכר לשכור. אע"פ שמתע
ליום שבת ששט אחד. כיון
דכל יום שבת נגלה עס
שכירות שאר השבוע. וזו היא
ההלכה. ששכר שבת מכליל
בתוך ימי השבוע. ונחמין
לו שכר שבת. דהלכה
שרי (נדרים ד'). לפיכך
אחריות שבת עליו. והיא
טעמן לו שכר שבת (טו:).

נשבעין לגוברין. פ"ג א' חס משנתרמה התרומה צלו לדין
נשבעים לגוברין דתנן תורמין על האבד משמע שרואה
לפרש תורמין על האבד שאבדו שלם קודם שנתרמה אף לא צלו
לדין אלא אחר שתרמו וקשה לפירושו דהוה ליה זו ואין צ"ל זו
דכ"ש על הגבוי שלא נאבד שתרומין
עליו וגם הפסד לא מיירי בנאבד
לדין ויש לפרש תורמין על האבד
שנא ליד הגבוי ונאבד קודם שתרמו
כיון שהגיע ליד הגבוי ועל הגבוי
ועודנו צד השלם נדדך תורמין
אע"ג שנאבד אחר שתרמו ועל
העמיד לגבות אחר זמן ולשלולו
לגבוי אע"פ ששבעת הרמה לא נחנה
עדיין לשלם ונפרק בתרא דכחובות
(ד' קח. ופ"ג ד"ה ועל) גבי מודר הנאה
דפרק בשלמא שוקל שקלו דתנן
תורמין על האבד כו' פירוש אותו
שנאבד משלם אחר שתרמו דל"ן זה
דהתם דפ"י דמעמיד לגבות מוכיח
דמורמין אע"פ שלא יגבה לעולם ואין
משמע כן בשמעתין:
דתנן תורמין ע"ז ב'. דתנא
גרסין דל"ן זו משנה
בשקלים ותימה אמאי לא מוכח מגופא
דל"ן חייב בנאבד מוקדאמר
נשבעין לגוברין ולא לגבי העיר:
(א) **אמר רבי יוחנן** בשקנו מידו.
וא"ת דכ"ה הפועלים (לקמן)
ד' גז. ע"ש) תנא מתנה שומר חנם
ליות כשאל להחמיש צאונסין ופרקין
במאי מתנה בדברים ומשני אמר
שמואל בשקנו מידו ור' יוחנן אמר
אפילו מימא לא קנו מידו בההוא
הנאה דקא מהימן ליה גמר ומשעבד
נפשיה א"כ מאי צני קנין וי"ל דהכל
דפטור אפי' משעבד לא משעבד
נפשיה כלל קנין אי נמי התם כיון
שהחמיש כשאל סבורים העולם
שהשאל לן ובההיא הנאה משעבד
נפשיה: **לשמואל** הורעין. וא"ת
והי"ל מותר לעומר כיון ששומר הא
כחיב (ויחזקאל מה) ממעקה ישראל מן
המותר לישראל ודרשין (מ"כ פ'
בבא) ואת ענבי מירק לא תצור מן
המשומר אי אתה צוצר אצל אתה
צוצר מן ההפקר משמע דלשוקר את
ליקט מן המשומר וכי תימא אינו
אסור כי אם לצוצר אצל את עבר
וצל שרי לנאכל הא אפילו מן ההפקר
אסור לצוצר דנצירה מולידה דקצירה
דלאמרינן בריש מועד קטן (ד' ג.)
וי"ל שלא היה מוחה לעולם מליקח
הא

נשבעין לגוברין. שלא פשעו בהן שכן צעלי הדין דמכין שתרמו
את הלשכה אין אחריות אצירה על הבעלים אלא על ההקדש
דלאמרינן לקמן תורמין על האבד שהיה חלק בקופות הללו למי
שנאבד שקלו ואבד ואינו יודע עכשיו שאבד: **ואם לאו**. שערד להם
מוקדם לכן שוב אין תורמין עליהם
אלא על מנת שישלמו להם אחרים
תחתיהם לפיכך בני העיר בני צעלי
הדין של שלוחים: **נמלאו**. קאי
לאבדו: **שהמוריס**. קאי אגבדו:
אלו ואלו שקלים הם. דמיון דקדוש
קדוש: **הכא** צוואה שבר עסקין.
כלומר שצוה וזו לא לפטר משלומין
היא דלא שומר חנם נשבע על
הפשיעה ולא נושא שכר משלם גניבה
ואצירה כי ממתי' וצוה וזו כדי
ליטול שכן נשבעין שאין צדשומן
וגבין שכן מן בני העיר. ולקמיה
פרק והא כיון דשומר שכר יש עליו
לשומרו מגניבה ואצירה ולא שמר לא
השלים עבודתו אין לו ליטול שכר:
נשבעים לגוברין. נחמיה. והלא אין
שכן אלא על בני העיר: **נשבעים**
לכני העיר. ליטול שכן וצממנד
הגורם מפני שההפסד על ההקדש:
והכא נמי נהי דשלומי לא משלמי.
דלימעת הקדשות מתשלומי שומרים:
אגרייהו מיהא לפסיד. שהיה נשבעדו
לשומרו מגניבה ואצירה ועל מנת כן
היו נוטלין שכר והרי לא השלימו
ולמאכמן: **כלמסין** מוין. דאונס הוא
ולמסירה זו לא קבלו עליהם: **הא**
מני ר"ש היא. נחמיה שצוה
(ד' מנא): **יש לכן אונסא**. כדאי
גרס לה ומאן דגרס לה לא ידע שאמר
ר"ש כדאי לגבי שבעה והולך
ללמד מהמשנת: **שחייב באחריות**.
שמתפקד חייב באחריות הלך כדירה
דמי לר"ש והכא נמי חייבין כל בני
העיר לשלוק אחרים תחתיהם: **תורמין**
על האבד. כשהיו ממלאים שלם
קופות מכסף הלשכה והיא תרומה
ליקח מכסף הקופות לו קרנות צדד
ותורמין אותן ע"מ שיהו שלם קופות
ראש ותורמה לשכירים שיהו אותן
שביאיו שקלים הנשארים כלשכה
וזכיס בתרומת הקופה ליות הקרנות
גם עליהם ותורמין אותן אע"פ ששלם
שקלו ואבד לו ואין ידוע לו: **ועל**
הגבוי. ועודנו נדדך: **ועל הפסיד**
לגבוי. מי שנאבד ולא שלם שקלו
באבד היה משלמו כל השנה כולה
וטמנין בשופר שבתו עליו מתקלין
חדתין והלשכה היתה נתרמה ג' פעמים
בשנה בפרוס הפסח ובפרוס עצרת ובפרוס החג ונשבעין וזמן לתרום
וטמנין מעות השופר כלשכה ותורמין ובשומרינן תרומה ראשונה מתקלין

אף על העמיד לגבות וגם צעליהם והמציא אחר שנתרמה השלישית נחמין לשופר ששמו חיקלין עמיקין ופול לשירי הלשכה ומאן
באין חומת העיר ובגלגוליה: **אלא א"ר**. לעולם שצוה וזו ליפטר מן התשלומין היא ובשומר חנם ודקדא לך מתני' דלאורייתא פטור לגמרי
ורבנן הוא דתקון לה שלא חללו בהקדשות נשמינתן: **השוכר את הפועלים**. גובר של הקדש ששכר פועלים משל הקדש: **לשומר את**
הפרס. אלוהיה שלקחה ושומרין אותה שלא תיפסל בעליית עול או צדום: **לשומר את הפסוקות**. שלא יעמא. שהיו מגדלין אותן
לפרה בחירות הנציות כלשכים ותחתיהן חלל דלאמרינן בסוכה דהישן חמת המטה (ד' גא.) לפי שעשו מעלה בכהן השורף את
הפרה שחיה פרישתו בטהרה ואין אחיו הכהנים נוגעין בו כל שבעה דלאמרינן בסדר יומא (דף טו:) והחיותות הללו שלא נעמא
מעולם ממלאים מים למקדשין ומין עליו כל שבעה: **ולשומר אורעים**. שדה המבכרת חרועה לעומר קודם לפרק שבעים יום דלאמרינן
בנחמית (ד' פה.) אי נמי בשביעית ספחים לעומר ושמי הלחם: **אין נוספין לו שכר שבת**. אם שכיר יום הוא: **לפיכך אין**
אחריות שבת עליו. אם חרע בהן קלקול בשבת אין חייב לשלם: **שכיר שבת**. שצוה: **שכיר שצוה**. שמיטה עליה: **נוספין**
לו שכר שבת. שנבלע בשכר שאר הימים ואינו מפורש לשבת: **בשקנו מידו**. שאל קלקל שמירתו ישלם הא ודאי ישלם שהרי הוריד
עמא לך ושיעבד נכסיו: **פני תנא**. לענין שצוה הפקדון אלא גולות: **קדשים שהנעלים חייבין באחריות**. כגון דלמר הרי עלי
והפרישן והפקדון לזה וכפר ושבעה והודה חייב קרנן שצוה: **שאי קורא כהן כה' וכחש**. קס"ד טעם דחיובא משום דהן על גבוי קרין
בהו ומעלה מעל כה' וכחש: **ושאינן חייבין הבעלים באחריות פטור**. הנשבע שאני קורא בהן בעמיתו וכחש מפני שהם קריון של
עמיתו ודעמיתו פטור דבעינן בה: **כלפי לייא**. כלפי היכן הדבר נוטה. לייא היכא כגון (ברכות ד' גא.) חלצי לנהר כגני לייא:
איכא

